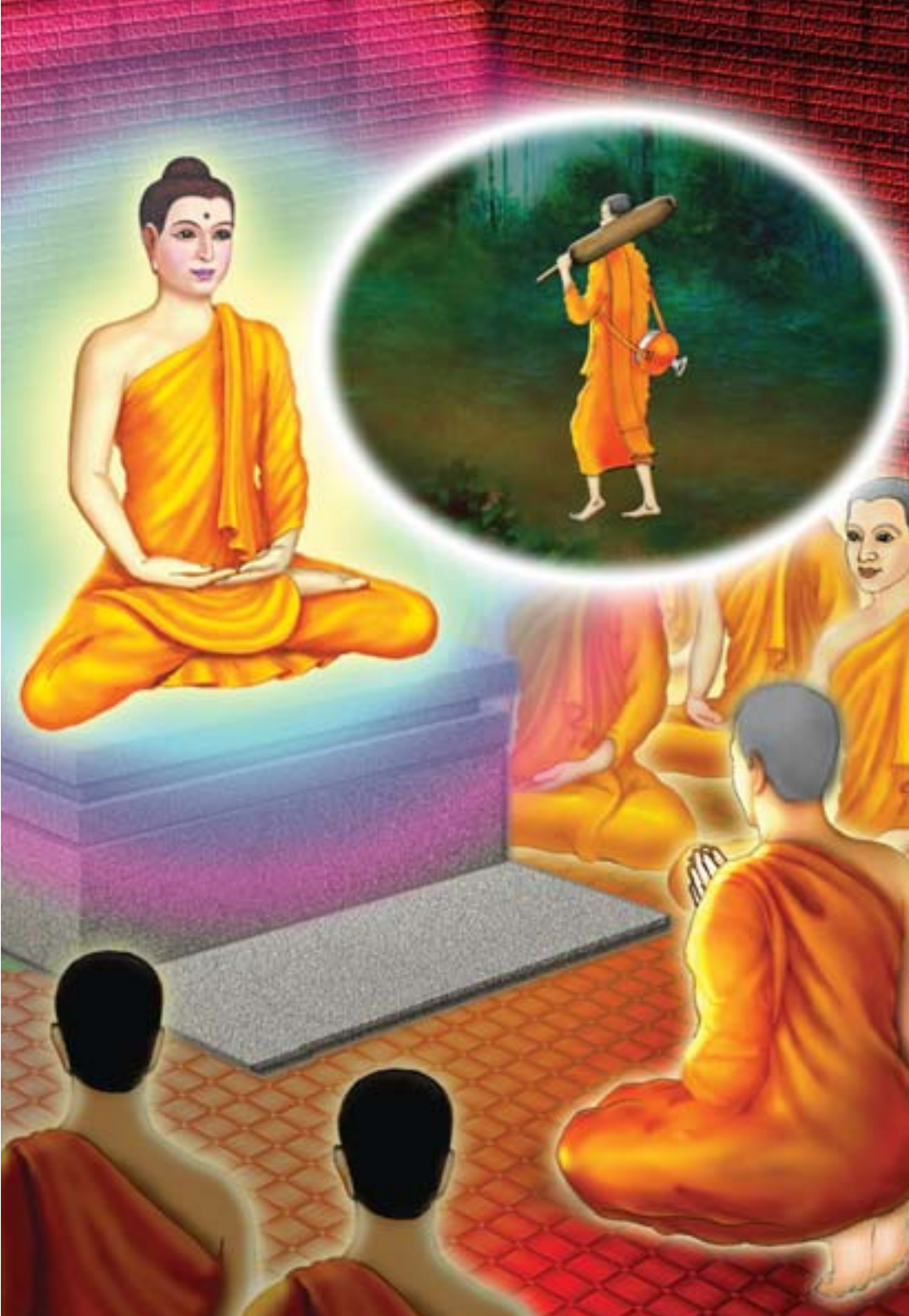

๑๐

มองโลกในแง่ดี

ผู้มีขันติ เชื่อว่าทำตามคำสอนของพระบรมศาสดา
และผู้มีขันติ เชื่อว่าบูชาพระชินเจ้าด้วยการบูชาอย่างยิ่ง

มองโลกในแง่ดี

๒๗๑

ชีวิตในวันหนึ่งๆ ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เปรียบเสมือนหยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้า เมื่อต้องแสงพระอาทิตย์ในยามเช้า ย่อมเหือดแห้งไปในพริบตา ชีวิตของเราคนเราก็เช่นกัน มีการไปสู่ความเสื่อมสลายคล้ายกับฟองน้ำ เมื่อเวลาฝนตกหนักเม็ดฝนตกกระทบผิวน้ำ แล้วเกิดเป็นฟองน้ำขึ้น ไม่นานฟองน้ำเหล่านั้นก็พลันแตกสลายไป

ช่วงเวลาของชีวิตเรานั้นสั้นนัก เราไม่ควรประมาท พึงเร่งทำความเพียร เพื่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย

มีธรรมภาษิตที่ปรากฏในบทสวดมนต์ฉบับหลวงว่า

“สตถุโน วจโนวาที กโรติเยว ขนฺติโก

ปรมา ย จ ปุชาย ชินํ ปุเชติ ขนฺติโก

ผู้มีขันติ ชื่อว่าทำตามคำสอนของพระบรมศาสดา และผู้มีขันติ ชื่อว่าบูชาพระชินเจ้าด้วยการบูชาอย่างยิ่ง”

พระพุทธองค์ทรงแสดงถึงคุณธรรม คือ ขันติว่าเป็นตบะธรรมอย่างยิ่ง คุณธรรม คือ ศีล สมาธิ ปัญญา จะเกิดขึ้นได้เพราะอาศัยความอดทน การที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงพระรัตนตรัยเพื่อมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน ต้องมีความอดทนหลายประการ เช่น อดทนต่อความยากลำบาก อดทนต่อการกระทบ

มองโลกในแง่ดี

๒๓๒

กระทั่ง อดทนต่อการเจ็บไข้ได้ป่วย อดทนต่อกิเลสเย้ายวน
ตลอดจนอดทนในการฝึกฝนเพื่อพัฒนาจิตใจให้หยุดนิ่ง

เพราะขันติเป็นตะบะเครื่องแผดเผากิเลสให้เร่าร้อน
เมื่อกิเลสเร่าร้อนก็หลุดร่อนออกจากใจ กุศลธรรมทั้งมวลเจริญ
ขึ้นมาก็เพราะความอดทน ผู้มีความอดทนจึงได้ชื่อว่า ทำตาม
คำสอนของพระบรมศาสดา เป็นการปฏิบัติบูชาที่พระพุทธองค์
ทรงสรรเสริญ

*ในสมัยพุทธกาล ก่อนเข้าพรรษา มีภิกษุรูปหนึ่งชื่อว่า
“พระปุณณะ” เป็นผู้มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติธรรม ท่านตั้งใจ
จะกลับไปยังบ้านเกิดเพื่อทำความเพียร และตั้งใจจะไปเผยแพร่
พระพระพุทธศาสนาที่นั่น จึงได้ทูลขอโอวาทจากพระบรม-
ศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าได้
โปรดสั่งสอนข้าพระองค์ ด้วยพระโอวาทย่อๆ พอที่ข้าพระองค์
จะไม่ประมาท แม้จะอยู่เพียงลำพัง ก็เป็นผู้มีความเพียรด้วยเถิด
พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงเมตตาประทานโอวาทแก่ท่านว่า
“ดูก่อนปุณณะ รูปที่น่ารื่นรมย์ น่ารักใคร่ น่าพอใจ อันประกอบ

มองโลกในแง่ดี

๒๗๓

ด้วยกาม แฝงด้วยความกำหนดยินดี ที่เห็นด้วยตา ถ้าเธอมี
ลุ่มหลงเพลิดเพลินปนพ้อถึง และติดใจในรูปนั้น ราคะย่อมเกิด
ขึ้นแก่เธอ เมื่อราคะเกิดขึ้นความทุกข์ก็จะตามมา แต่ถ้าเธอไม่
หลงใหลเพลิดเพลิน ไม่พุดถึง ไม่ติดใจในรูปที่น่ารื่นรมย์ น่ารักใคร่
น่าพอใจ อันประกอบด้วยกาม แฝงด้วยความกำหนดยินดี
ราคะของเธอย่อมดับไป เมื่อราคะดับความทุกข์ก็ดับ แล้วเธอ
จะได้รับความสุขจากการประพาสพรหมจรรย์”

หลังจากนั้นพระบรมศาสดาจึงตรัสถามถึงสถานที่ ที่
พระปุลณະจะไปจำพรรษา เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม พระปุลณະ
ได้กราบทูลให้ทรงทราบ ว่า ตนเองประสงค์ที่จะไปจำพรรษาอยู่
ที่สุนาปรันตชนบท เพราะเป็นบ้านเกิด เป็นสถานที่ที่คุ้นเคย
สภาพแวดล้อมเหมาะสมกับตน พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “ดูก่อน
ปุลณະ ชาวสุนาปรันตชนบททั้งดูร้าย และหยาบคาย ถ้าหาก
เขาด่าบริภาษเธอ เธอจะคิดอย่างไร”

ด้วยปัญญาบารมี และขันติบารมีที่ได้สั่งสมมามาก พระ-
ปุลณະจึงตอบด้วยความมั่นใจว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้า
ชาวสุนาปรันตชนบทด่าบริภาษข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะคิดว่า
ก็ยิ่งดีกว่าที่จะถูกตบตี พระเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัส
ถามต่อไปว่า “ดูก่อนปุลณະ ถ้าชาวสุนาปรันตชนบทตบตีเธอ
เธอจะคิดอย่างไร” พระปุลณະทูลตอบว่า “ถ้าข้าพระองค์ถูกตบตี

มองโลกในแง่ดี

๒๓๔

ก็ยังดีกว่าการถูกขว้างก้อนหินใส่ พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า “ถ้าชาวสุนาปรันตชนบทขว้างก้อนหินใส่เธอ เธอจะมีความคิดอย่างไร” พระปुณณะทูลตอบว่า “ถ้าเขาขว้างก้อนหินใส่ข้าพระองค์ ก็ยังดีกว่าที่จะเอาไม้ทูปตีพระเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนปุณณะ ถ้าชาวสุนาปรันตชนบทเอาไม้มาทูปตีเธอ เธอจะมีความคิดอย่างไร” พระปุณณะทูลตอบว่า “ข้าแต่พระองค์ ผู้เจริญ ถ้าเขาเอาไม้มาทูปตีข้าพระองค์ ก็ยังดีกว่าการถูกทำร้ายด้วยคัตราวุธ พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนปุณณะ ถ้าชาวสุนาปรันตชนบททำร้ายเธอด้วยคัตราวุธ เธอจักมีความคิดอย่างไรต่อพวกเขา” พระปุณณะทูลตอบว่า “ถ้าเขาทำร้ายข้าพระองค์ด้วยคัตราวุธ ก็ยังดีนักหนาที่ไม่ถูกประหารด้วยคัตราอันแหลมคม พระเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามอีกว่า “ถ้าชาวสุนาปรันตชนบทประหารเธอ ด้วยคัตราอันแหลมคม เธอจะมีความคิดอย่างไร”

พระปุณณะทูลตอบว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าชาวสุนาปรันตชนบท ประหารข้าพระองค์ด้วยคัตราอันแหลมคม ข้าพระองค์จะคิดว่า ยังมีเหล่าสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ที่อดอดเกลียดชังร่างกายและชีวิตของตน พวกมันแสวงหา

มองโลกในแง่ดี

๒๖๕

คัดราสังหารตนเองอยู่ แต่ข้าพระองค์ไม่ต้องแสวงหาสิ่งนั้นเลย กลับมีคนปลื้มชีพให้ พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์จึงตรัสชมพระปทุมณะว่า เป็นผู้รู้จักฝึกฝนตนเอง และมีจิตใจสงบ จะสามารถอยู่ในสุนาปรันตชนบทได้อย่างมีความสุข ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติกัมมัฏฐาน และทำให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ พระปทุมณะเกิดความปิติยินดี และอนุโมทนาในพุทธภาษิตของพระพุทธองค์ แล้วท่านก็เก็บเสนาสนะ ถือบาตร และจีวรเดินทางจาริกไปยังสุนาปรันตชนบท

ท่านเป็นผู้ประกอบด้วยปัญญา คิดแต่ในทางสร้างสรรค์ สร้างบุญบารมีตลอดเวลาอีกทั้งยังมีขันตอดทนต่อทุกสถานการณ์ ท่านได้อาศัยอยู่ในสุนาปรันตชนบท ประรภความเพียรไม่นาน ก็ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ในพรรษานั้น และเป็นที่เคารพนับถือของชาวสุนาปรันตชนบท ทำให้คนที่นี่เปลี่ยนจากลัทธิเดิมที่เคยนับถือ หันมานับถือพระพุทธศาสนาแสดงตนเป็นพุทธมามกะ ทั้งชาย และหญิงอย่างละ ๕๐๐ คน

เราจะเห็นได้ว่า ธรรมดาสลัษของบัณฑิต ย่อมเข้าหาครูบาอาจารย์ เพื่อรับการถ่ายทอดคุณธรรม แล้วนำมาประพฤติปฏิบัติ หากสงสัยหรือติดขัดประการใด ก็ไม่เก็บความสงสัยนั้นไว้ รีบสอบถามครูบาอาจารย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วก็มุ่งมั่นปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง โดยไม่หวั่นไหว

มองโลกในแง่ดี

๒๗๖

หรือย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ เหมือนอย่างเช่นพระปณณะ เราควรจะยึดท่านเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมีที่ไม่เคยกลัวต่ออุปสรรค และความยากลำบาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างบารมีในสภาวะปัจจุบันนี้ เราต้องคบค้าสมาคมกับบุคคลต่างๆ มากมาย ซึ่งต่างจิตต่างใจ ต่างอัธยาศัยกัน มีทั้งคนพาลและบัณฑิตปะปนกันอยู่ บางครั้งอาจจะมีอุปสรรคบ้าง แต่ก็อย่ายอมแพ้ ให้สู้ต่อไป สู้ด้วยธรรม สู้ด้วยความถูกต้องดีงาม เพราะเราปรารถนาจะช่วยเหลือชาวโลกให้พ้นจากความทุกข์ และพาสรรพสัตว์ทั้งหลายไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

ดังนั้น ทุกๆ คนจะต้องใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหา ให้มีใจหนักแน่น ตั้งมั่นอยู่ในบุญ ตั้งมั่นอยู่ในธรรม แล้วปฏิบัติธรรมให้ได้ทุกวัน เพราะการปฏิบัติธรรมจะทำให้จิตใจของเราเข้มแข็ง พร้อมทั้งจะฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่าง เราจะมีกำลังใจไม่สิ้นสุดในการสร้างบุญสร้างบารมี

เพราะฉะนั้น ให้หมั่นปฏิบัติธรรม ทำใจให้หยุดนิ่งตลอดเวลา หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ควบคู่ไปกับการฝึกในชีวิตประจำวัน ฝึกทำอย่างนี้ให้เป็นปกตินิสัย แล้วเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน